

GLOBALIZATION AND NEW ART PHOTO

مفاهیم و رویکردها در آخرین جنبش‌های هنری قرن بیستم

جهانی شدن و هنر جدید

ادوارد لوسی اسمیت ترجمه: دکتر علیرضا سمیع‌آذر

VIDEO

VIDEO ART

PHOTO ART

فهرست :

صفحه :

۹	یادداشت مترجم
۱۳	پیش درآمد
۲۳	فصل اول: جهانی شدن
۴۹	فصل دوم: ظهور ویدئو
۶۳	فصل سوم: رسانه عکاسی
۸۱	فصل چهارم: گرایش‌های بعد از پاپ: بلوز
۱۰۵	فصل پنجم: نئوکلاسیسیسم
۱۱۹	تطابق‌های تاریخی

فصل اول

جهانی شدن

پدیده «جهانی شدن» سریع در هنر معاصر، که عمدتاً در خلال دهه‌های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ فراگیر شد، تا حدی پی‌آمد یک نگرانی فزاینده جهانی در مورد هنر اقلیت در کشورها بود. برای مثال کاملاً طبیعی بود که در ایالات متحده اشخاص علاقمند به اشکال مختلف هنر افریقایی-آمریکایی، می‌بایست خود را به هنر مدرن افریقا نیز معطوف سازند. بر همین منوال کسانی که هنر را یکی از راه‌های مؤثر در بیان وضعیت اقلیت افریقایی-آمریکایی می‌شناختند، به‌طور طبیعی به سمت هنر جدیدی که توسط اعضای جامعه بومیان استرالیایی آفریده می‌شد، مجذوب گردیدند. البته عوامل دیگری نیز حرکت جهانی شدن در هنر را تسریع بخشید، از جمله کارآمدی رو به گسترش سیستم‌های جدید ارتباطات. همچنین کتاب‌ها و مجلات هنری، تلویزیون و اینترنت نیز همگی در آشنا ساختن هر چه بیشتر مخاطبان با آثار هنری در سراسر جهان بسیار موفق عمل کردند. حتی نمایشگاه‌های بین‌المللی که به کرات برپا می‌گردیدند، در تبشیر گوناگونی عرصه فرهنگی جهان، بسیار مؤثرتر و نتیجه‌بخش‌تر از موزه‌های بزرگ ظاهر شدند. در عین حال در این سال‌ها، چندین بینال جدید همانند بینال هاوانا و بینال استانبول به بینال‌های قدیمی همچون بینال ونیز و ساووپولو اضافه شدند. بینال هاوانا به‌طور اخص تأکید بیشتری را به روی آثار هنرمندان کشورهای جهان سوم معطوف می‌کرد.

هاوانا، به یک گروه متحد فرهنگی تعلق داشت که از دهه ۱۹۲۰ به بعد، از آگاهی و شناخت اروپا و آمریکا محروم مانده و عملاً به حاشیه رانده شده بودند. نقاشان دیواری مکزیکی، دیگوریورا^۱، خوزه کلمنته اورتزکو^۲ (۱۹۴۹-۱۸۸۳) و دیوید آلفارو سیکه ایروس^۳ (۱۹۷۴-۱۸۹۶)، در اثنای سال‌های دهه ۱۹۳۰ تأثیر شگرفی بر هنر آمریکا برجای نهادند، گو اینکه این تأثیرات در سال‌های پس از جنگ تقلیل یافت. نکته عجیب آنکه هنرمندی که باعث شناخت جهانی هنرمندان آن خطه شد، همسر ریورا، فریدا کالو^۴، بود. او در طول زندگی‌اش بطور متواضعانه‌ای خود را به عنوان همسر نیمه

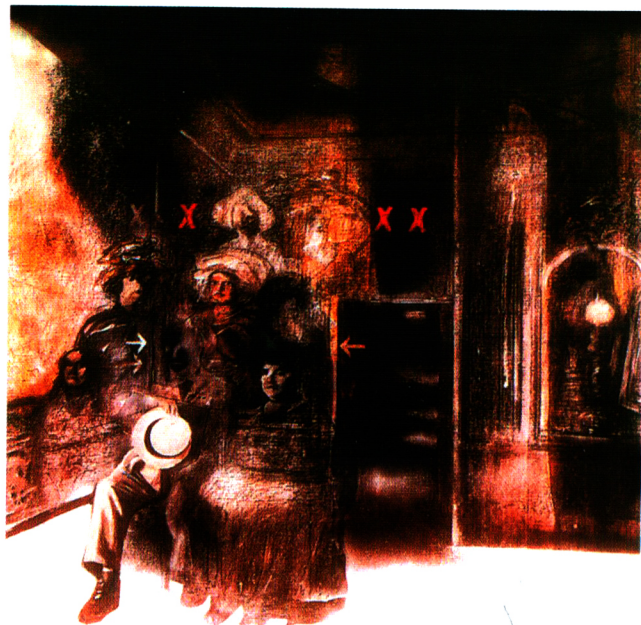
1- Diego Rivera

2- Jose Clemente Orozco

3- David Alfaro Siqueiros

4- Frida Kahlo

۵- جاکوبو بورخس، نامزد شده،
۱۹۷۵، اکریلیک روی بوم،
۱۲۰×۱۲۰، گالری CDS،
نیویورک.

۶- فرناندو بوترو، خانه خواهران آریاس،
۱۹۷۳، رنگ روغن روی بوم،
۲۲۷×۱۸۷، گالری مالپورو، نیویورک.

۴- فریدا کالو، پرتره خود نقاش،
۱۹۴۰، رنگ روغن روی بوم،
۶۲×۴۷/۵، مجموعه ایکون گرافی،
دانشگاه تگزاس.

آماتور و البته بسیار مستعد مهم ترین نقاش مکزیکی معرفی می‌کند. آنچه که بعدها باعث اشتیاق نقاشی‌های کالو شد، نخست ظهور جنبش فمینیست در ایالات متحده و دوم، انتشار زندگی‌نامه بسیار تابناک هایدن هررا^۱ در سال ۱۹۸۳ بود. این دو عامل دست به دست یکدیگر داده تا طبیعت فوق العاده شخصی و بسیار صریح نقاشی‌های کالو را به کانون توجه همگان سوق دهد. بسیاری از این نقاشی‌ها در واقع پرتره‌های خود نقاش بودند. کالو از قدرت قابل ملاحظه‌ای در خودنمایی برخوردار بود، اما با این حال اگر درمی‌یافت که شهرتش اکنون از شهرت همسرش فراتر رفته است، بطور قطع خود نیز مثل هر کس دیگر شگفت زده می‌شد.

تصویر ۴

کالو، دنباله‌روهای خلفی در امریکای لاتین داشت که همانند او به آفرینش چیزهایی به شدت شخصی و اظهار منویات مطلقاً فردی خود، مبادرت می‌ورزیدند. نمونه بارز آن رهیافت‌هایی در مکاشفه تصویری در جوهر حافظه است که توسط هنرمند ونزوئلایی جاکوبو بورخس^۲ (متولد ۱۹۳۲) صورت گرفت. همچنین بهترین کارهای نقاش شاخص کلمبیایی فرناندو بوترو^۳ (متولد

تصویر ۵

تصویر ۶

- 1- Hayden Herrera
- 2- Jacobo Borges
- 3- Fernando Botero